

Arrest

nr. 198 863 van 29 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. ROGGHE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een soenniet te zijn, afkomstig uit Ghondal, Rawalpindi, provincie Punjab (Pakistan). U zou daar ook uw ganse leven blijven wonen tot uw zaak wat minder rendeerde dan gehoopt en u besloot richting Italië te trekken om aldaar uw geluk te zoeken. U reisde begin 2014 naar Italië en diende er een asielaanvraag in. U kon echter niet aarden in Italië en vond het eten er allesbehalve lekker. Omdat u vreesde te sterven wachtte u het resultaat van uw asielaanvraag niet af. Hoewel u een positieve beslissing kreeg in Italië trok u na zes maanden naar Parijs waar u een vlucht terug naar Pakistan zou nemen.

U zou in september of oktober 2014 terug in Pakistan aankomen en u er opnieuw vestigen in uw eigen dorp. In oktober 2014 kocht u in Rawalpindi een groot stuk land, waarop u hoopte uw oude dag door te brengen. Een tijd later kwam u echter te weten dat een groep mensen uw grond zou hebben bezet. U trok richting uw grond en praatte er met de bezetters, maar zij vertelden u dat de rechtmatige eigenaar eigenlijk iemand anders zou zijn. U trok daarop naar die persoon en praatte er ook met hem. Hij legde u documenten neer waarop stond dat het wel degelijk zijn grond was. U legde zich hier niet bij neer en trok naar de politie om klacht in te dienen. U bleef tevergeefs op hen inpraten. Op 16 of 17 januari 2017 keerde u samen met uw zoon opnieuw terug naar uw grond, maar uw voornemen om met hen te praten ontaarde al snel in een vechtpartij. Te midden de schermutselingen werd uw zoon neergeschoten. Uw zoon werd in allerijl naar het ziekenhuis gebracht, maar overleed nog in de ambulance. U trok daarop opnieuw naar de politie om een klacht in te dienen. U vond echter geen gehoor en werd zelfs door de agenten bedreigd. Uw vrouw en dochters wilden u niet verliezen en raadden u aan naar het buitenland te trekken. U verliet Pakistan eind januari 2017 en reisde via Iran, Turkije en Griekenland naar België waar u op 19 maart aankwam en een dag later een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw relaas legde u uw originele nieuwe paspoort neer, uw identiteitskaart en een bundel medische documenten uit België.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Hoewel u dit ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanvankelijk nog trachtte verborgen te houden, daar u verklaarde nooit eerder asiel te hebben aangevraagd (Verklaring DVZ, d.d. 7 april 2017, p. 9), blijkt echter op grond van uw daaropvolgende verklaringen én de stukken in uw administratief dossier dat u **reeds de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië (geldig tot 8/2019).**

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Pakistan te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u echter geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich immers op uw levensomstandigheden in Italië. In het bijzonder liet u uitschijnen dat u er zich niet goed voelde, u het leven er niet leuk vond en zelfs het eten niet lekker was. U vond daarnaast de medische voorzieningen in Italië niet afdoende en beweerde zelfs dat er geen medische zorg zou zijn. Hoewel u wel Belgische doktersverslagen neerlegde, wist u uw medische zorgen (of het gebrek daaraan) in Italië echter geenszins te concretiseren of te staven. En hoewel u bovendien nooit werk zou hebben gezocht voegde u er ook aan toe dat er geen "goed" werk te vinden zou zijn. U stelde verder echter uitdrukkelijk geen enkel probleem te hebben gekend in Italië (Gehoovorverslag CGVS, d.d. 22 augustus 2017, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt hoe dan ook dat u in Italië over een verblijfsvergunning van vijf jaar beschikte, geldig tot 2019 (CGVS, p. 7). In deze verschilt uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Italiaanse verblijfstitel, zoals blijkt uit uw verklaring en/of de neergelegde stukken (CGVS, p. 7).

In ieder geval kan het CGVS, los van bovenstaande vaststellingen evenmin geloof hechten aan uw bewering te zijn teruggekeerd naar Pakistan noch aan de problemen die u ginds zou ondervinden, en wel om volgende redenen.

Ten eerste wist u uw terugkeer naar Pakistan allerminst te staven. Wat betreft uw identiteitskaart dient te worden vastgesteld dat deze reeds werd uitgegeven in 2010 en dus voor uw initiële vertrek uit Pakistan. U legde verder ook uw meest recente originele paspoort neer, maar ook hieruit kan geenszins enige terugkeer naar Pakistan uit worden afgeleid. Immers staat op uw paspoort nergens te lezen waar exact dit paspoort dan wel zou zijn uitgegeven daar deze onder "Issuing Authority" slechts "Pakistan" vermeldt. Bovendien blijkt uw paspoort volledig blanco en vallen er nergens in- of uitreisstempels te bespeuren. Als verschoning hiervoor merkte u dan weer op dat u naar Pakistan zou zijn teruggekeerd met uw oude paspoort, maar deze zich nog in Pakistan zou bevinden. Evenmin legde u hiervan een kopie neer. Frappanter was echter dat u zou aangeven dat u zich niet eens de moeite had getroost om dit paspoort te bekomen (CGVS, p. 3). Als verschoning voor dit opvallende gebrek aan initiatief gaf u aan dat uw vrouw verlamd is en u niemand meer hebt om u te helpen. In ieder geval blijkt uit uw verklaringen wel dat u altijd in hetzelfde dorp zou hebben gewoond, u naast uw vrouw nog dochters in Pakistan hebt en u zelfs nog een broer hebt wonen in datzelfde dorp. Er kan dan ook worden aangenomen dat, mocht u dan al enige inspanning leveren, u wel degelijk dergelijke documenten zou kunnen bekomen (CGVS, p. 3, 6, 10). Dient nog te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat u nog de moeite zou doen om een nieuw paspoort te laten aanmaken in Pakistan, om deze dan toch niet te gebruiken (CGVS, p. 5).

Ten tweede spreekt ook uw Facebook (FB) verder uw beweringen tegen. Zo werd u gevraagd naar enig profiel op FB waarop u antwoordde dat niet te gebruiken. Gevraagd of u dan wel een profiel had, antwoordde u dat u er wel één had, maar dit had verwijderd wegens een gebrek aan geheugen. Op de vraag over hoeveel profielen u zou beschikken antwoordde u dan weer één of twee (CGVS, p. 7). Het is dan ook bevreemdend dat op uw naam zo'n acht profielen werden teruggevonden. Hierop gewezen ontkende u en merkte u plots op dat het geen acht profielen zijn, maar eerder drie, vier of vijf (CGVS, p. 11). Het lijkt er echter op dat u deze profielen verborgen trachtte te houden ten aanzien van de Belgische asiendiensten, daar de inhoud mogelijks niet zou stroken met uw verklaringen. In ieder geval is het opmerkelijk dat één van uw profielen "Italië" zou vermelden als zijnde uw woonplaats en u volgens datzelfde profiel zelfs afkomstig zou zijn uit Islamabad. Daargelaten dat Islamabad wel degelijk vlakbij Rawalpindi (Pindi) zou liggen, valt hiermee niet te verklaren waarom u evenwel niet gewoon uw eigen stad zou noteren (CGVS, p. 12). U werd gewezen op een aantal foto's waarvan u beweerde dat deze in Italië werden genomen, respectievelijk in 2014 of op een onbepaald moment. Volgens uw profiel werden deze foto's echter geplaatst op 26 december 2016 en 7 mei 2016, tijdstippen waarvan u beweerde reeds terug in Pakistan te zijn (CGVS, p. 12). Vreemd genoeg staat u zelfs poserend voor een foto d.d. 7 januari 2017 waarop "Buon Anno" te lezen staat. Bevreemdend, aangezien u zou beweren dat het incident met uw zoon pas plaatsvond op 16 of 17 januari 2017. U ontkende. Dat u eerder ook had verklaard pas eind januari Pakistan voor de tweede keer te hebben verlaten is dan ook eigenlijk niet ernstig (CGVS, p. 5). Gewezen op een video die in 2015 in Italië werd opgenomen antwoordde u dan weer zondermeer "Nee" (CGVS, p. 13). **Het lijkt er dan ook bijzonder sterk op dat u Italië nooit zou hebben verlaten.**

Ten derde wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig ondermijnd door tegenstrijdige verklaringen. Los van de vaststelling dat u uw terugkeer naar Pakistan niet eens aannemelijk wist te maken, slaagde ook uw relaas an sich er niet in te overtuigen. Zo verklaarde u ten eerste Pakistan te hebben verlaten in 2014, maar wist u dit niet geenszins overtuigend te situeren in de tijd: "In januari. In Februari. 4. Was ik in Italië." U voegde daaraan toe zo'n zes maanden in Italië te hebben verbleven (CGVS, p. 4), hetgeen opmerkelijk is daar u ten aanzien van de DVZ nog had verklaard slechts één maand in Italië te hebben verbleven (Verklaring DVZ, p. 10). Wat er ook van zij, u verklaarde na uw terugkeer problemen te hebben ondervonden nadat u in 2014 een stuk grond had gekocht in Rawalpindi, maar dit door anderen werd bezet (CGVS, p. 8-9). Vreemd genoeg had u ten aanzien van de DVZ nog verklaard dat uw grond zich in Islamabad bevond en deze zelfs in 2012 reeds werden bezet (Vragenlijst CGVS, d.d. 8 juni 2017, Vraag 3.5). Toen u bovendien werd gevraagd met wie u problemen had, antwoordde u "M., C.T.: de MPA en I., zijn neef" (CGVS, p. 9). Van ene Me., zoals u bij de DVZ nog had laten optekenen was geen sprake (Vragenlijst CGVS). Hierop gewezen wijzigde u plots uw verklaringen en merkte u op dat Me. de leider is (CGVS, p. 9). Gevraagd naar meer informatie over deze personen geraakte u echter nooit verder dan algemene beweringen, die u overigens geenszins wist te staven. Zo herhaalde u keer op keer dat zij "bandieten zijn", "slechte mensen zijn" en "berucht zijn". Meer informatie leek u niet te hebben (CGVS, p. 10). U verklaarde verder dat uw zoon werd neergeschoten, maar slaagde er niet in dit exact te situeren: "15 of 16 januari" (CGVS, p. 10). Dat u zich van een dergelijk ingrijpende gebeurtenis als de moord op uw zoon niets eens de exacte datum zou kunnen voor de geest halen ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Dat u daarnaast zou beweren dat Me. uw zoon had neergeschoten, terwijl het bij de DVZ nog "zijn kompanen" waren, des te meer (CGVS, p. 11 – Vragenlijst CGVS). U wist overigens noch de aankoop van uw gronden, noch het overlijden van uw zoon, noch de klachten die u had neergelegd bij de politie ook nog maar enigszins te staven, waardoor dit eigenlijk niet meer dan blote beweringen zijn.

Omwille van bovenstaande redenen is het CGVS is van oordeel dat u in België niet in aanmerking komt voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas werden allen hierboven besproken en zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 18 oktober 2017 een schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van "de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redgelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur" en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker bevestigt dat hij de subsidiaire bescherming in Italië heeft "maar hij kon niet in Italië blijven want hij werd niet goed behandeld. Hij had geen financiële middelen en kon de nodige geneesmiddelen niet aankopen. Zijn medische toestand verergerde.". Hij wijst op de bijgevoegde medische attesten waaruit volgens hem blijkt dat hij "in een zeer slechte fysieke toestand" is, maar dat dit "helemaal niet in aanmerking [werd] genomen in Italië". Hij besluit dat zijn levensomstandigheden in Italië onmenselijk waren "ten gevolge van afwezigheid van adequate medische behandeling".

Hij geeft toe dat hij van 2014 tot 2017 in Italië verbleef en dat zijn problemen waargebeurd zijn, maar in 2013 plaatsvonden en niet in 2017.

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst subsidiaire orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker “Medisch certificaat Dr DELZENNE 25.07.2017”, “Medisch certificaat Dr YENGUE 06.06.2017”, “Medisch certificaat Dr YENGUE 12.06.2017”, “Medisch certificaat Dr SHITA 24.08.2017”, “Medisch certificaat Dr SHITA 16.05.2017”, “Medisch certificaat DrTRICQUET 19.05.2017” en “Medisch certificaat DrTRICQUET 19.05.2017”.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus zal tevens worden getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4.2. Uit het administratief dossier (antwoord van “Ministero dell’Interno” van 5 mei 2017) blijkt dat verzoeker in Italië de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen (“*subsidiary protection status in Italy, expiring on 8/2019*”). Verzoeker brengt geen gegevens aan waaruit zou blijken dat hem de toegang tot Italië geweigerd zou worden.

2.4.3. De Raad merkt op dat artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”.

2.4.4. De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip “reële bescherming”: “Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.” (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

2.4.5. Voormeld artikel vormt de omzetting naar Belgisch recht van het concept eerste land van asiel zoals uiteengezet in artikel 26 van de Richtlijn 2005/85/EU. Voornoemde omzetting is een logisch gevolg van het gegeven dat het weigeren van asiel aan een asielzoeker die reeds reële bescherming geniet in een ander land een algemeen aanvaarde internationale praktijk betreft, en is ingegeven door de betrachting om de aanvragen van asielzoekers die reeds in een ander land reële bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen, daar het asielaanvragen van vreemdelingen betreft waarvan kan worden vermoed dat zij géén nood hebben aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land reële bescherming genieten.

2.4.6. Zulks geldt *a fortiori* in voorliggend geval dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker reële bescherming geniet in een lidstaat van de Europese Unie, *in casu* Italië, dat zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien. Dat in voorliggend geval, uit het geheel van de elementen die voorliggen, genoegzaam blijkt dat verzoeker actueel over een subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Italië, dat de fundamentele rechten van verzoeker er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming er in wezen doeltreffend is, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, dat de levensstandaard van verzoeker in Italië niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM, evenals dat verzoeker géén valabele argumenten kan doen gelden die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade ten overstaan van Italië. Bovendien onderscheidt het Commissariaat-generaal noch de Raad concrete elementen waaruit kan blijken dat verzoeker verhinderd zouden zijn om zich terug naar Italië te begeven en er zich toegang te verschaffen.

2.4.7. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, met name Italië, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.8. Zowel op het Commissariaat-generaal als in zijn verzoekschrift maakte verzoeker melding van de slechte levensomstandigheden in Italië, zoals het eten dat hij niet lekker vond en een beweerd gebrek aan goed werk, hoewel hij er nooit naar heeft gezocht (gehoor, p. 8), die echter geenszins een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade inhouden. Verzoeker verwees tijdens zijn gehoor en in zijn verzoekschrift tevens naar een beweerd gebrek aan “adequate medische behandeling” in Italië, maar deze loutere beweringen en de bij het verzoekschrift gevoegde Belgische medische attesten over zijn huidige gezondheidstoestand - “Medisch certificaat Dr DELZENNE 25.07.2017”, “Medisch certificaat Dr YENGUE 06.06.2017”, “Medisch certificaat Dr YENGUE 12.06.2017”, “Medisch certificaat Dr SHITA 24.08.2017”, “Medisch certificaat Dr SHITA 16.05.2017”, “Medisch certificaat DrTRICQUET 19.05.2017” en “Medisch certificaat DrTRICQUET 19.05.2017” - tonen geenszins aan dat hij in Italië reeds medische problemen had, noch dat hij zich hiervoor gericht heeft tot de Italiaanse medische zorgverlening, noch dat hem vervolgens medische behandeling geweigerd werd waardoor “zijn levensomstandigheden onmenselijk” waren, zoals wordt beweerd in het verzoekschrift.

2.4.9. Uit zijn verklaringen kan dan ook enkel blijken dat verzoeker geheel vrijwillig Italië heeft verlaten. Zelfs indien zou kunnen blijken dat de levensomstandigheden voor asielzoekers en migranten in Italië voor verbetering vatbaar zijn, kan hieruit hoe dan ook niet worden afgeleid dat het asielsysteem in Italië niet zou beantwoorden aan de internationale standaarden en dat het principe van non-refoulement in het algemeen niet gerespecteerd wordt door Italië. Indien verzoeker zich om economische redenen wil hervestigen in de Europese Unie dan dient hij hiervoor de geëigende procedures volgen.

2.4.10. De Raad stelt immers vast dat verzoekers situatie van een persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig verschilt met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet verzoeker immers binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement.

Alsook zijn, overeenkomstig de EU-wetgeving, aan zijn subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen en personen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU.

2.4.11. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in hoofde van verzoeker geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.12. De Raad besluit dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus verkregen heeft in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis* dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan hij gebruik kan maken. Uit bovenstaande vaststellingen kan afgeleid worden dat verzoekers fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulementsbeginself naleeft, evenals dat zijn levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

2.4.13. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker in zijn verzoekschrift toegeeft de Belgische asielinstanties misleid te hebben toen hij beweerde in 2014 naar Pakistan te zijn teruggekeerd, alwaar hij problemen zou hebben gekend. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker van 2014 tot 2017 in Italië verbleef en dat zijn problemen waargebeurd zijn, maar in 2013 plaatsvonden en niet in 2017, merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen - over waar het stuk grond gelegen was, met wie hij problemen had en door wie zijn zoon werd neergeschoten - hoe dan ook dermate incoherent zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht, temeer daar hij geen enkel bewijs neerlegt van (bijvoorbeeld) de aankoop van de grond, het overlijden van zijn zoon of de klachten die hij beweerdelijk neerlegde bij de politie.

2.4.14. In acht genomen wat voorafgaat kan Italië in hoofde van verzoeker derhalve aanzien worden als een eerste land van asiel en is er overeenkomstig artikel 48/5, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Italië, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK